

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 156/19

Luxemburg, 12 decembrie 2019

Hotărârea în cauzele conexe C-566/19 PPU, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg și C-626/19 PPU, Openbaar Ministerie, precum și Hotărârea în cauzele C-625/19 PPU și C-627/19 PPU, Openbaar Ministerie

Curtea apreciază că parchetele francez, suedez și belgian răspund exigențelor impuse pentru emiterea unui mandat european de arestare și clarifică totodată întinderea protecției jurisdicționale de care beneficiază persoanele pe numele cărora a fost emis un astfel de mandat

În Hotărârea Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg și Openbaar Ministerie (Procurorii din Lyon și din Tours) (C-566/19 PPU și C-626/19 PPU), în Hotărârea Openbaar Ministerie (Parchetul din Suedia) (C-625/19 PPU) și în Hotărârea Openbaar Ministerie (Procurorul regelui din Bruxelles) (C-627/19 PPU), pronunțate la 12 decembrie 2019 în procedură preliminară de urgență, Curtea a completat jurisprudența sa recentă¹ referitoare la Decizia-cadru 2002/584 privind mandatul european de arestare², făcând precizări în legătură cu cerința privind independența „autorității judiciare emitente” a unui mandat european de arestare și cu cerința protecției jurisdicționale efective care trebuie garantată persoanelor pe numele cărora a fost emis un astfel de mandat de arestare.

În cauzele principale, mandatele europene de arestare au fost emise de parchetele francez (cauzele C-566/19 PPU și C-626/19 PPU), suedez (cauza C-625/19 PPU) și belgian (cauza C-627/19 PPU), în primele trei cauze, pentru efectuarea urmăririi penale, iar în ultima cauză, în vederea executării unei pedepse. Problema care se pune era executarea mandatelor care depindea, printre altele, de calitatea de „autoritate judiciară emitentă” a parchetelor menționate.

Într-o primă etapă, Curtea a analizat dacă statutul parchetului francez conferea acestuia o garanție de independență suficientă pentru a emite mandate europene de arestare și a stabilit că aceasta era situația.

Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea a amintit mai întâi că noțiunea de „autoritate judiciară emitentă” poate cuprinde autoritățile unui stat membru care, fără a fi judecători sau instanțe judecătorești, participă la administrarea justiției penale și acționează în mod independent. Această ultimă condiție presupune existența unor norme statutare și organizatorice adecvate pentru a garanta că autoritățile în discuție nu sunt supuse, la emiterea unui mandat european de arestare, vreunui risc de a primi ordine sau instrucțiuni individuale din partea puterii executive.

În ceea ce privește magistrații din cadrul parchetului francez, elementele prezentate sunt, în opinia Curții, suficiente pentru a demonstra că aceștia dispun de puterea de a aprecia în mod independent, în special în raport cu puterea executivă, necesitatea de a emite un mandat european de arestare și caracterul său proporțional și că această putere este exercitată de aceștia în mod obiectiv, luând în considerare toate elementele incriminatoare și dezincriminatoare. Independența lor nu este repusă în discuție prin faptul că exercită acțiunea penală, nici prin faptul

¹ A se vedea în special Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau) ([C-508/18 și C-82/19 PPU](#)), Hotărârea din 27 mai 2019, PF (Procurorul General al Lituaniei) ([C-509/18](#)) (voir [CP n 68/19](#)), precum și Hotărârea din 9 octombrie 2019, NJ (Parchetul din Viena) ([C-489/19 PPU](#)).

² Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre – Declarațiile unor state membre referitoare la adoptarea deciziei-cadru (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3).

că ministrul justiției le poate adresa instrucțiuni generale de politică penală, nici prin faptul că se află sub îndrumarea și controlul superiorilor lor ierarhici, ei înșiși membri ai parchetului, și că deci sunt ținuți să se conformeze instrucțiunilor date de aceștia din urmă.

În a doua etapă, Curtea a precizat cerința impusă prin jurisprudența sa recentă, potrivit căreia decizia de a emite un mandat european de arestare trebuie să poată face obiectul unei căi de atac în justiție ce respectă exigențele unei protecții jurisdicționale efective, atunci când decizia este adoptată de o autoritate care participă la administrarea justiției, dar nu este o instanță judecătorească.

În primul rând, Curtea a subliniat că existența unei astfel de căi de atac nu constituie o condiție pentru ca autoritatea să fie considerată autoritate judiciară emitentă.

În al doilea rând, Curtea a indicat că statele membre trebuie să se asigure că ordinele lor juridice garantează efectiv nivelul de protecție jurisdicțională cerut, prin intermediul unor norme de procedură pe care le instituie și care pot să difere de la un sistem la altul. Or, instituirea unei căi de atac distincte împotriva deciziei de a emite un mandat european de arestare constituie doar una dintre posibilități. Astfel, Curtea a statuat că cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective de care trebuie să beneficieze persoana vizată de mandatul european de arestare emis de o autoritate, alta decât o instanță judecătorească, pentru efectuarea urmăririi penale sunt întrunite din moment ce condițiile de emiteră a acestui mandat și în special caracterul său proporțional fac obiectul unui control jurisdicțional în statul membru emitent.

În speță, sistemele francez și suedez răspund acestor exigențe întrucât normele de procedură naționale permit constatarea faptului că proporționalitatea deciziei parchetului de a emite un mandat european de arestare poate face obiectul unui control jurisdicțional prealabil sau aproape concomitent cu adoptarea acestei decizii, dar și obiectul unui control jurisdicțional ulterior. În particular, o astfel de apreciere este în mod anticipat realizată mai ales de instanța judecătorească care pronunță decizia națională care poate sta ulterior la baza mandatului european de arestare.

În ipoteza în care mandatul european de arestare a fost emis de parchet, dar nu pentru efectuarea urmăririi penale, ci în vederea executării unei pedepse privative de libertate aplicate printr-o hotărâre de condamnare definitivă, Curtea a apreciat că cerințele care decurg dintr-o protecție jurisdicțională efectivă nu implică nici existența unei căi de atac distincte împotriva deciziei parchetului. Sistemul belgian, care nu prevede o astfel de cale de atac, răspunde deci la rândul său acestor exigențe. În această privință, Curtea a subliniat că, atunci când mandatul european de arestare privește executarea unei pedepse, controlul jurisdicțional este realizat prin hotărârea executorie pe care se întemeiază acest mandat de arestare. În fapt, autoritatea judiciară de executare poate prezuma că decizia de a emite un astfel de mandat de arestare este rezultatul unei proceduri judiciare în care persoana căutată a beneficiat de garanții în ceea ce privește protecția drepturilor sale fundamentale. De altfel, proporționalitatea acestui mandat de arestare rezultă și din condamnarea pronunțată, întrucât decizia-cadru privind mandatul european de arestare prevede că aceasta trebuie să conștie într-o pedeapsă sau o măsură de siguranță cu o durată de cel puțin patru luni.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293